

Introit: *Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ (Izajáš 6,8)*

Píseň 702

Modlitba

Čtení: Efezským 4, 7-20

Píseň 718

Text kázání: Matouš 9, 35-38

Milí přátelé, bratři a sestry,

všimli jste si např. na svých autech, kolik letos létá pylu? Člověk si říká, pylu je hodně a včel málo. A ta trocha to nestíhá... No nevím, tomu tolik nerozumím.

Nicméně na podobné téma narážel Pán Ježíš. **Žeň je velká, dělníků málo.** Jistě si to dovedeme představit. V době, kdy ještě nebyly kombajny. Ať už v Izraeli, nebo tady na Valašsku, když nastal čas žně, nebo třeba čas sklizně brambor, bylo potřeba sehnat dostatek pomocníků. Hospodáři, který jich nesehnal dostatečný počet, hrozilo, že úrodu nestihne sklídit. To by v určitých případech mohlo tehdy znamenat bídu a hlad na další rok. Je to tak?

Pán Ježíš ale mluví o jiné sklizni. **O žni pro Boží království.** A sklizeno má být co nejvíce lidí pro život věčný, neboť Bohu záleží na životě každého člověka. A tak Božím úmyslem je zachránit a uložit do Božích věčných sýpek nejlépe každého člověka. A to slovo uložit se mi líbí. *Anglicky se Spasitel řekne Savior.* Tedy Uložitel. Známe to z počítačů. Save, znamená uložit soubor, svou práci, aby se neztratila. Pán Ježíš nás tedy svým činem na kříži ukládá a uchovává pro život věčný. Ovšem je tu problém. Pán Ježíš sice vybojoval záchranu pro každého člověka, ale ne každý člověk jí přijímá. Bůh miluje celé lidstvo, všechny národy, ale velmi Ho bolí srdce nad těmi, kteří odmítají spasení v Pánu Ježíši Kristu, kteří odmítají se nechat uložit pro věčný život, a spějí tak k věčnému zahynutí. Neboť není věčného života, leda v Pánu Ježíši Kristu, to přece hlásá Bible.

Pak jsou zde ale zástupy těch, kteří o Kristu samozřejmě ještě neslyšeli, anebo slyšeli, ale teprve dozrávají k té žni, aby v Pána Ježíše uvěřili, aby svěřili svůj život do Jeho rukou. Kdo se ale o takové postará? Kdo tyto rostlinky bude zalévat? A kdo bude nápomocen při sklizni? Tohle je samozřejmě úloha nás, kteří jsme v Krista již uvěřili. Není to jen úloha farářů, pastýřů, pastoračních pracovníků, úloha staršovstva, či úkol pro učitele nedělní školy. My všichni **jsme totiž povoláni**, bratři a sestry, k tomu, abychom předávali evangelium slovem i skutkem, abychom zasévali, abychom vedli ke Kristu ztracené, abychom pečovali o to Boží pole nám svěřené, abychom společně vytvářeli společenství Božího lidu, kde se budou cítit i další dobře. Z toho nicméně vyvstává otázka: Uvědomujeme si tohle své povolání? Uvědomujeme si, že jsme to my, kteří mají být těmi ženci? Těmi dělníky? A vidíme to stejně jako Pán Ježíš? **Žeň je veliká, ale dělníků málo?** Možná nevidíme žeň. Možná vidíme vyprahlá pole, kde se nic neurodilo. Vidíme mnohé rozbité životy, místo úrody vidíme v poli jen plevel a vede nás to k zoufání. Ovšem co viděl Pán Ježíš, když tehdy **procházel městy a vesnicemi?** Viděl žeň? Viděl to, co dnes vidíme my. To se v mnohém nezměnilo. Viděl duchovní bídu, vyprahlost, vysílenost, skleslost, rozbité životy, nemocné životy. Co tam ale dále čteme? Nečteme tam, že by tyto bezradné zástupy odsuzoval, anebo si nad nimi zoufal. Čteme tam, že **když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.** A já jsem přesvědčen, že i dnes je Pánu Ježíši **líto mnohých zástupů.** I dnes Pán Ježíš obchází města a vesnice a vidí různé zástupy. Vidí zástupy nemocných v čekárnách a nemocnicích. Vidí zástupy zoufalých na hranici bídy. Vidí zástupy v ohrožení života. Vidí zástupy všelijak skleslých a vysílených, prchajících. Vidí zástupy těch, kteří si neví rady se svým životem. Vidí zástupy mnohých deptaných depresi, bolestmi. Vidí zástupy těch, kterým se zhroutil svět. Vidí zástupy ohrožených dětí. A vidí zástupy těch, kteří jdou cestou širokou do věčného zahynutí.

Stejně jako tehdy, bratři a sestry, je těchto zástupů Pánu Ježíši líto i dnes. A stejně jako tehdy i dnes Ježíš volá: **Žeň je veliká, ale dělníků málo.** Jinými slovy, Pán Ježíš se dívá očima víry. Ve skleslosti a únavě zástupů vidí příležitost dát lidem naději. Ve světě zmítaném v nejistotách Pán Ježíš nabízí jedinou pevnou jistotu. Jenom k tomu dnes potřebuje ty dělníky. Potřebuje k tomu mne, ale i tebe! **Koho pošlu a kdo nám půjde?** ptá se Hospodin. Je ale tvá a má odpověď na tuto Boží žádost: **Hle, zde jsem, pošli mne?** Anebo to mne a tebe nezajímá, protože máme jiné zájmy? Stejně jako tehdy je i dnes málo křesťanů, kteří dorůstají do skutečných a věrných služebníků. Zkušenosti jiných církví a sborů tomu dávají za pravdu. Nemají problém sehnat ochotné lidi na jednorázovou akci, ale aby se někdo vytrvale a oddaně věnoval třeba mládeži, dorostu, nebo jiné třeba i malé a neviditelné službě, to už je složitější a vzácnější. Já si velmi vážím všech, kteří jsou v našem sboru ochotni sloužit a pomoci. A velmi si vážím těch, kteří vstupují do různých služeb a jsou v tom vytrvalí a věrní. Ale přesto stále platí i na tomto místě, **žeň je velká a dělníků málo.** Když bychom to řekli jinými slovy, neměli bychom podlehnout uspokojení, jak dobrý máme sbor. Zástupy nezachráněných a potřebných je kolem stále dost a žeň je stále veliká.

A Pán Ježíš to zřejmě věděl už tehdy. Co tedy s tím? V první řadě to, co On sám říká dále: **Proste proto Pána žně, ať vyše dělníky na svou žně!** Na prvním místě je tedy potřeba se pravidelně modlit. Modlitba samozřejmě má patřit k životnímu stylu nás křesťanů. A mnozí jsou povoláni právě k tomu, aby byli **modlitebníky** a přimlouvali se za dílo Páně. Modleme se proto, aby Pán vložil do srdce každému z nás to, co od nás očekává. A sami vždy zkoumejme, zda nám na tom skutečně záleží a jestli jsme srdcem při Božím díle i tady v Růžďce. **Je-li totiž naše víra jen nějakým doplňkem a obohacením života, pak je to velmi málo. Pak ta naše Boží pole zůstanou neobhospodařena. Místo zlatavých klasů budeme mít kolem sebe jen hloží a bodláčí.** A můžeme se nad tím skutečně zamyslet třeba ve službě dětem už ve svých rodinách. Chceme, aby naše děti byly pichlavým bodláčím a aby si rostly všelijak a nekultivovaně? Jistěže bychom přece chtěli, aby nesly dobré ovoce a aby patřily celým srdcem Pánu Ježíši. Ovšem děláme pro to dostatek? Jakým svědectvím jsme my sami příštím generacím? Předáváme jim horlivou víru? Předáváme jim věrnost? Vidí na nás, že jsme srdcem při díle? Vidí na nás, že nám na nich skutečně záleží? Vidí na našich životech, že se modlíme? Anebo vidí na našich životech úplně jiný směr? Z výpovědi mnohých dětí křesťanů zní, že nechtěli sdílet víru svých rodičů, protože jim přišla pokrytecká. V kostele se chovají nějak a doma a v životě zcela jinak. Bratři a sestry, zkoumejme, zda děláme dosti k tomu, abychom neztráceli další generace! A nezoufejme si nad zapleveleným polem, nýbrž začněme na tomto poli pracovat. Pán nás volá. **Žně je veliká, dělníků málo.**

A závěrem mi dovoluji ještě pár postřehů z listu Efezským, z kterého jsme četli. Tam se píše, že **každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování.** A pak se tam píše, že **jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele,** a my jistě můžeme ještě dodat, další za hudebníky, za vedoucí táborek, dorostu a mládeže, za organizátory, za správce, pokladníky, atd. Těmi verši je řečeno, že každý z nás má nějaké obdarování, každý má na něco talent a v něčem je dobrý, ne-li nejlepší. Nikdo tedy nemůže mít výmluvu, že nemůže sloužit Pánu Bohu, protože nebyl obdarován. Jsou přece různé služby. A právě dále se tam píše, proč nás Pán vlastně obdaroval a povolal. **Aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.** Ten, kdo dal svůj život Pánu Ježíši, vlastně přijímá pro svůj život nový program. Podílet se na budování Kristova těla, totiž církve. Dorůst zralého lidství pak znamená být odhodlaným a věrným služebníkem Pána Ježíše. A to že všichni máme vlastně spoluzodpovědnost za společenství víry, dokládají další verše listu Efezským: **Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.** Po Velikonocích jsme mluvili o tom, že jsme svědkové Kristova vzkříšení a že nejlepší svědectví o jeho vzkříšení jsou nedělní bohoslužby. Tam povstává nedělní Kristovo tělo, totiž církev. Ovšem kdyby si každý z nás v jednu neděli řekl, dnes nepůjdu na bohoslužby, tak by zde bylo mrtvo. Jaké by to bylo svědectví života? Pisatel listu Efezským ale ještě ukazuje na důležité věci v Kristově těle. **Má být budováno v lásce, pevně spojené klouby, navzájem se podpírajícími.** Jinými slovy má být založeno na dobrých vzájemných vztazích, kdy jeden může podepřít druhého a naopak. Každý z nás má, bratři a sestry, v Kristově těle nezastupitelnou úlohu. Kdyby v našem těle chyběl např. jeden obratel, nebo kotník či kyčelní kloub, nebo když nám odchází koleno, tak víme, jak je to bolavé a těžké. Podobně je to ale v církvi, kde křesťané přestanou dělat to, co mají, kdy se přestanou vzájemně v lásce podpírat a začnou se např. navzájem žrát. Tak na to pamatujme, o svůj sbor pečujme, ať Kristovo tělo v Růžďce nedojde k rozkladu.

Závěrem bohoslužeb budeme pak ještě zpívat píseň Vinný kmen. Tím vinným kmenem, jak víme, je Pán Ježíš a my ratolesti, větvičky. Z Něho máme čerpat. Když si ale představím sborové společenství jako košatý strom, pak jsou tady starší a mohutnější větve, které se rozdvíhají a nesou větve menší a mladší. Nás, bratři a sestry, nesli na modlitbách a sloužili nám ti, kteří nás předešli do Božího království. Ovšem jsme a budeme to my, kteří ponese další ratolesti? Mělo by to tak být. Kéž nám tohle Pán dává na srdce, kéž stojíme tam, kde máme, kéž se necháme použít pro Boží žně. Neboť je **velká a dělníků málo.** Amen. Modlitba píseň 679

Slovo poslání: Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponese plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není! (Ž 92, 13-16)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 423